

РЕШЕНИЕ

№ 399

гр. Пловдив, 25.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, IV СЪСТАВ, в публично заседание на дванадесети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Иван Б. Бонев

Членове: Даниела Д. Събчева
Спасимир Сп. Здравчев

при участието на секретаря Светла В. Радева
в присъствието на прокурора Димитър Анг. Молев
като разглежда докладваното от Даниела Д. Събчева Въззивно наказателно дело от общ характер № 20235300601675 по описа за 2023 година

Производството е по реда на глава XXI от НПК

Образувано е по протест на Районна прокуратура Пловдив и жалба от защитника на подсъдимия - адв.П. срещу присъда № 76 от 23.03.2023г., постановена по НОХД № 3411/2022г. по описа на Пловдивски районен съд. С присъдата подсъдимият С. С. е признат за виновен в извършване на две престъпления, както следва:

- по чл.325, ал.3, вр. ал.1, т.4, вр. чл.194, ал.1, вр. чл.29, ал.1, б.“а“ от НК, за което на основание чл.54 от НК му е било наложено наказание от шест месеца лишаване от свобода и лишаване от право да управлява МПС за срок от десет месеца

- по чл. 131, ал.1, т.12вр. чл.130, ал.2 от НК, за което на основание чл.54 от НК му е било наложено наказание от метири месеца лишаване от свобода.

На основание чл.23 от НК му е определено едно общо наказание в размер на шест месеца лишаване от свобода и десет месеца лишаване от право да управлява МПС. На основание чл.66, ал.1 от НК изпълнението на наказанието лишаване от свобода е било отложено с изпитателен срок от три години. Разноските са възложени в тежест на подсъдимия.

В протеста се твърди, че постановената присъда е неправилна по отношение

размера на наложеното наказание за престъплението по чл.325, ал.3 вр. ал.1, определено при превес на смекчаващите вината на подсъдимия обстоятелства. Твърди се, че е налице едно единствено смекчаващо вината на подсъдимия обстоятелство-необремененото му съдебно минало, като същевременно според прокурора не е зачетена завишената обществена опасност на деянието, както и зачестилите случаи на саморазправа при управление на МПС, довели до множество случаи. Иска се присъдата да бъде изменена като наказанието за престъплението по чл.325, ал.2 от НК бъде завишено на една година и шест месеца, с отложено изтърпяване по реда на чл.66 от НК за срок от три години. Иска се да бъде завишено и наказанието лишаване от право да управлява МПС за срок от една година и шест месеца. Именно този по вид и размер наказания според прокурора следва да се определят и като наказания на съвкупността по реда на чл.23 от НК. Иска се присъдата в останалата ѝ част да бъде потвърдена.

В жалбата се твърди, че присъдата е неправилна и незаконосъобразна, несъответна на изискванията на материални закон поради това, както и че не отговаря на доказателствата събрани в хода на наказателното производство. Иска се същата да бъде отменена и подсъдимият да бъде признат за невиновен.

В съдебно заседание прокурорът поддържа протеста и като акцентира върху механизмът на извършване на деянието- в населено място в присъствието на малолетни лица излага становище за правилност и законосъобразност на първостепенния съдебен акт. Защитникът и подсъдимият поддържат жалбата. Оспорват доказателствата и твърдят, че действията на подсъдимия представляват задържане на лице извършило престъпление – граждански арест, до предаването му на органите на полицията. В последната си дума подсъдимия моли да бъде оправдан.

Пловдивският окръжен съд след като обсъди доказателствата по делото, становищата на страните и след като провери изцяло правилността на присъдата, съгласно [чл. 314 от НПК](#), намира за установено следното:

Протестът и жалбата са ДОПУСТИМИ, подадени от правоимащи лица в законово установения срок.

По същество протестът и жалбата са НЕОСНОВАТЕЛНИ.

При оценката и анализа на доказателствата по делото първостепенният съд установил следната фактическа обстановка:

Подс. С. бил правоспособен водач на МПС и притежавал мотоциклет „Ямаха Криптон”, с рег. № РВ **** К, Съпругата му -свид. С. Д. също била правоспособен водач на МПС и притежавала л.а. марка „Мерцедес“, модел „Ц 320 ЦДИ 4 матик“. Подсъдимият С., съпругата му Д. и пострадалия К. живеели в гр. Съединение. До 30.04.2022 г., подс. С. и и свид. Д. не познавали свид. К..

На 30.04.2022 г. свид. Д., управлявала собствения си лек автомобил в посока от

гр. Пловдив към гр. Съединение. На предна дясна седалка в бебешко кошче бил малкият син на свид. Д. – Р. С., който към онзи момент бил на възраст от 11 месеца. На задната седалка, по средата седял свид. С. С. – на 9 години, отдясно свид. П. Б. - на възраст около 10 - 11 години и отляво – свид. М. Т., също на възраст около 10 - 11 години. Маршрутът на свид. Д. на излизане от гр. Пловдив минавал през „Голямоконарско шосе“. В същия ден - 30.04.2022 г., по същото време, по същия път и в същата посока, се движел и свид. Д. К., който се прибирал към дома си, управлявайки лек автомобил марка „Тойота“ модел „Корола“, с рег. № РВ **** РТ. Към инкриминираната дата свид. К. бил все още неопитен водач, като управлявайки посоченото МПС още преди да излезе от пределите на гр. Пловдив се усъмнил за проблем със задната дясна гума на автомобила. За да провери дали автомобилът е изправен, когато излезнал на „Голямоконарско шосе“, направил няколко зигзагообразни маневри на пътя. След като преценил, че автомобилът може да продължи движението си, той продължил в посока гр. Съединение. Докато се движил по посочения маршрут със съобразена скорост, свид. К. минал покрай автомобила на свид. Д., която била спряла на обособено уширение в близост до отбивката за село Царацово, за да смени памперса на малкото си дете. Малко след като свид. К. преминал с автомобила си покрай този на свид. Д., същата се включила в движението, като двете МПС се движели едно зад друго. Първо било това на свид. К., а зад него – на свид. Д.. Двата автомобила стигнали до село Бенковски, като продължавали да се движат един след друг. Докато управлявал автомобила си в село Бенковски, свид. К. отново направил няколко зигзагообразни маневри на пътя, без да излиза от пътното платно, отново със същата цел – да провери изправността на гумите, като се движел и по – бавно предвид въведеното ограничение на максимално допустима скорост в населено място. Описаното поведение на свид. К. притеснило свид. Д., която преценила, че трябва да се отдалечи от него. Така, на изхода на село Бенковски, свид. Д. изпреварила автомобила на свид. К., като успяла да се отдалечи от него. След изпреварването, свид. К. ускорил движението на автомобила и скъсил дистанцията между неговия автомобил и този на свид. Д.. Междувременно свид. П. Б. и свид. С. С. се обърнали и възприели управлението от свид. К. автомобил отново да прави зигзагообразни маневри на пътя без да напуска пътното платно и на отстояние от автомобила на свид. Д.. Двата автомобила стигнали в село Войсил, като свид. К. малко преди навлизане в селото, изпреварил автомобила на свид. Д.. Докато се движели по главния път в село Войсил, свид. К. не успял да съобрази реалното разстояние на въведените ограничения на скоростта, посредством „легнал полицаи“, поради което предприел намаляване на скоростта си на движение сравнително далеч от „легналия полицаи“ – на около 10 метра. Това притеснило свид. Д., която възприела това негово поведение като застрашаващо, тъй като се опасявала, че може да ги блъсне. Същата споделила притесненията си с децата в автомобила. На изхода на с. Войсил решила да изпревари

автомобила на свид. К., като в този момент свид. Б. разпознал свид. К. като водач на другия автомобил и съобщил на свид. Д. за това, че го познава. При движението по пътя свид. К. също възприел автомобила на Д. на пътя Мерцедес като забелязъл, че същия се управлява от жена. Продължил да се движи след автомобила на свид. Д., поддържайки близка до нейната скорост, като направил още няколко пъти зигзагообразни маневри. Свид. Д. започнала да шофира с по – висока скорост, като изпреварила още няколко автомобила. Свид. К. я следвал, понеже и той се движел в посока гр. Съединение, като свид. Д. и свид. К. на няколко пъти взаимно се изпреварили.

Свид Д. се изплашила от наблюдаваното от нея поведение на пътя на свид.К. и решила, че свид. К. я преследва и иска да ѝ навреди. Повлияна от емоциите си, свид. Д. взела решение да се обади на съпруга си – подс. С.. Свид. Д. накарала сина си – свид. С. С. да позвъни на баща си по телефона. Свид. С. се свързал с баща си – подс. С., като разговорът бил проведен на високоговорител през мобилния телефон. Свид. Д., разстроена, обяснила на подс. С., че била преследвана от автомобил, като през това време децата продиктували номера на автомобила на свид. К.. Последният се движел след тях, следвайки пътя си за гр. Съединение. Свид. Д. и подс. С. се уговорили, последният да се притече на помощ и да ги изчака на влизане в гр. Съединение. Свид. Д. увеличила скоростта на автомобила и съвсем се отдалечила от автомобила на свид. К.. След разговора със съпругата си, подс. С., който се намирал в град Съединение, се качил на мотоциклета си марка „Ямаха“, модел „Криптон“, с рег. № РВ ****К и се отправил към табелата за навлизане в гр. Съединение, откъм гр. Пловдив. Подс. С. спрял на спирка, намираща се в началото на гр. Съединение и изчакал автомобила на свид. Д..

След пристигането ѝ свид. Д. слезла от автомобила и започнала да обяснява на подс. С. случилото се. През това време, покрай тях минал свид. К. като свид. Д. посочила на подсъдимия, че това е автомобилът, който я притеснявал. Свид. Д. са качила в автомобила си, а подс. С. се качил на мотоциклета си и тръгнал след свид. К., като се движел с висока скорост по главния път в гр. Съединение с цел да го настигне и да се саморазправи с него. След тях се движел автомобилът, управляван от свид. Д.. Подс. С. махнал на два пъти с ръка и викал след автомобила на свид. К., за да спре. Свид. К. възприел движещия се на главния път в гр. Съединение мотоциклет зад него, като видял че го управлявал подс. С., без каска, който се опитвал да го настигне. В даден момент, в близост до бензиностанция „Петрол“ в гр. Съединение, подс. С. настигнал автомобила на свид. К.. Въпреки, че бил в населено място, подсъдимият не се съобразил и преследвайки целите си да настигне свид. К. и да се саморазправи, започнал да кара плътно до него. Изравнил се с автомобила на свид. К. на пътното платно, като се позиционирал откъм лявата част на автомобила и го притискал, за да спре, отправяйки към него обиди, псувни, наричайки го наркоман, пияница и, че искал

да убие жена му и децата му. Виковете на подс. С. били толкова силни, че свид. К. ги чувал ясно въпреки, че прозорците на автомобила му били затворени. Поведението на подс. С. уплашило свид. К., който преценил, че не е удачно да спира. Така двете превозни средства се движели успоредно, като автомобилът на свид. К. бил в пътната лента, а мотоциклетът, управляван от подс. С. на разделителната осева линия. В един момент обвиняемият замахнал с крак в опит да удари автомобила на свид. К., за да го принуди да спре, като успял да докосне задния калник.

По същото време, докато се развивали тези действия, свид. М. и свид. Б., се движели пеша в гр. Съединение, в близост до супермаркет „Фаворит“, в посока ул. „Иван Вазов“. Двамата имали среща със свид. К.. Те чули шум от мотор, виковете и псувни, идващи зад тях, поради което се обърнали да видят какво се случва. Те разпознали автомобила на свид. К., който се движел към тях и успоредно, от лявата му страна видели мотоциклета, управляван от подс. С., който продължавал да крещи и да псува. Виждайки свид. М. и свид. Б., свид. К. се почувствал по – спокоен и спрял автомобила малко преди намиращия се в близост магазин за хранителни стоки „Фаворит“. Подсъдимият спрял непосредствено пред автомобила на свид. К., като пуснал рязко мотоциклета си на земята, така че да препречи пътя на автомобила на свид. К.. Подс. С. веднага се отправил към шофьорската врата на автомобила на свид. К., като отворил същата, след което веднага започнал да удря свид. К. с юмруци предимно в областта на главата. В опит да се защити, свид. К. вдигнал ръцете си за да се предпази. Докато го удрял подс. С. ядосано продължавал да обижда и псува свид. К., като крещял, че искал да убие жена му, с нея имало деца, че бил наркоман и пияница, че нямал книжка. Свид. К. се опитвал да отговори на словесната агресия на подс. С., като му казвал да изчака, че не знае за какво става въпрос, че не ги познава. Това обаче не възпряло подс. С.. В даден момент свид. К. се опитал да избута подс. С. от колата с краката си, но не успял, както и не успял и да излезе от автомобила, поради несваления си предпазен колан. Същевременно, виждайки случващото се пред тях, свид. М. и свид. Б. се опитали да се намесят, като започнали да говорят на подсъдимия да спре, за да се разберат, да не удря свид. К., опитали се и да дръпнат подсъдимия. Последният обаче бил доста по – едър от тях, поради което не успели да го отдалечат от свид. К.. На опитите на свид. М. и свид. Б. да разтърват подс. С. и свид. К., подсъдимият се обърнал и им се заканил да се махнат,

От ударите, които подс. С. нанесъл на свид. К., на последния му текнала кръв от носа, като лицето му било зачервено. В даден момент, подс. С. спрял да удря свид. К., издърпал ключовете от автомобила на свид. К. и казал, че ще стоят там на място докато дойде полиция. Тогава свид. К. успял да откопчае колана си, затворил вратата на автомобила и се заключил вътре. Обадил се на баща си да дойде. От своя страна, свид. Б. се облегнал върху вратата на автомобила на свид. К., за да предотврати евентуално връщане на подс. С.. Непосредствено след като свид. К. и подс. С. спрели

управляваните от тях МПС, на място пристигнала и свид. Д. с автомобила си. Заедно с нея били и четирите деца. След като подс. С. преустановил побоя над свид. К. и издърпал ключовете от автомобила му, свид. Д. слезнала от автомобила си и започнала да крещи, че свид. К. не бил нормален, бил пиян и дрогиран, че искал да ги убие, като отправила призив някой да се обади на полицията. Същата подала сигнал на тел. 112, който бил предаден в ОДЧ на РУ – Труд – ОДМВР – Пловдив. На място пристигнали свидетелите – Х. О., Й. Г. и Т. Г. – полицейски служители при РУ – Труд – ОДМВР – Пловдив.

Настоящият съдебен състав счита, че тази фактическа обстановка е била правилно установена от първостепенния съд при верни анализ и оценка на доказателствата по делото. Не са налице основания да се приемат възраженията на защитника за недоказаност на обвинението. Описаните доказателства, възпроизведени в гласни доказателствени средства, кореспондират помежду си, установявайки по несъмнен начин авторството на деянието. От същите се установява самоличността на подсъдимия и конкретната му дейтелност, изпълваща признаците на двете престъпления, за които е бил привлечен към наказателна отговорност.

Гласните показания на свидетелите – К., Д., децата Б., С., Т. и полицейските служители Г. и О., последните като източник на производни доказателства по отношение на събитията разказани от заварените на местопроизшествието лица, установяват обстановката, при която са реализирани престъпленията.

Безспорно е, че автомобилите на пострадалия и на свид. С. Д., превозвала малолетните деца, са пътували по един и същ маршрут, по едно и също време и в една и съща посока- към гр.Съединение. Безспорно се установява още и че поведението на пострадалия преди престъплението, като водач на моторно превозно средство, не е съответствало на изискванията за безопасност като цяло. Пострадалият е извършвал действия, боравейки с приборите на автомобила в резултат, на които се е движил криволичейки по пътното платно и това е създавало впечатление у свид.Д. за опасност спрямо нея и превозваните от нея деца. Тези опасения на свид.Д. са били основани на действителни обстоятелства, които тя наблюдавала - криволичене на пътното платно поради изпълнения на зиг-заг маневри от пострадалия, преждевременно и рядко намаляне на скоростта на движение преди съоръжението на ограничаване на скоростта за движение и т.н.. Действията на подсъдимия са допринесли до формиране впечатленията на свид.Д. за нестабилност на превозното средство, която логично би могла да се дължи на различни причини, включително и такива, свързани със състоянието на самия шофьор. Видно е, че са били налице обективни причини, които способствали създаване на усещане у свид.Д. за възможна опасност, като в същия момент тя като участник в пътното движение, превозвайки четири деца е чувствала и

особена отговорност за безопасността им.

Няма доказателства обаче конкретното поведение на пострадалия К. да е бил насочено към свид.Д., да е имало за цел да въздейства по какъвто и да е начин спрямо нея, още по малко да е имало за цел да създаде възникналите у нея опасения за опасност или за преследване. От показанията на пострадалия става ясно, че същият, тествайки изправността на системите на автомобила си, не си е дал сметка, че е възможно да създаде впечатление у останалите участници в пътното движение за наличие на опасност на пътя. Също така пострадалият и свид.Д. изобщо не са се познавали преди случая и не са съществували помежду им каквито и да е отношения от по-рано, които да сочат на някаква връзка между поведението на пострадалия и свид.Д.. Не се установяват причини или ситуация, при които двете МПС на пътя- на свид.Д. и това на пострадалия, да са попаднали в конфликт или да са си взаимодействали по начин, създаващ действително пряка опасност за движението им. Подценявайки ефекта на действията си, пострадалият привлякъл вниманието на свид.Д. с поведението си като водач на МПС без да е целял това, като същесъвременното поведението му на пътя е нямало връзка свид.Д. и управлявания от нея автомобил. Последното се установява и от показанията на самата Д., която описва конкретното поведение на пострадалия К. и от него не се извлича същото да е било пряко насочено към друг участник в пътното движение. Няма доказателства пострадалия действително да е преследвал свид.Д., нито да е и целял увреждането ѝ по какъвто и да е начин.

Независимо дали опасност е съществувала обективно или е било единствено въпрос на субективните усещания на свид.Д., е безспорен факт, че когато подсъдимият е взел решение да действа, както и при самото извършване на изпълнителните деяния на двете престъпления от негова страна, опасност за съпругата му и превозваните от нея деца не е съществувала. Това е така тъй като автомобилът на свид.Д. вече е бил безопасно установен на пътя в началото на гр.Съединение, когато покрай нея преминава пострадалия с автомобила си, без каквото и да е взаимодействие помежду им. Свид.Д. посочила пострадалия на съпруга си и той тръгнал след него, управлявайки мотор. Фактът, че действията на подсъдимия започват и се развиват без да е съществувала опасност за някого определя тези действия като обществено опасни и противоправни, поради което и наказуеми. Макар и емоционално обременен от преживените притеснения на съпругата си, водещият мотив у подсъдимия, видим от естеството и интензитета на действията му, е бил този за саморазправа с пострадалия по недопустим от закона начин.

Видно от показанията на преките свидетели Б. и М., подсъдимият е спрял пострадалия принудително по опасен за пътното движение начин, след като го преследвал с крясъци и ръкомахания, след което с отваряне на шофьорската врата, подсъдимият започнал веднага да налага пострадалия с юмруци. Няма как да се приемат за достоверни твърденията на подсъдимия за това, че отваряйки вратата на

автомобила на пострадалия той е искал единствено да вземе контактния ключ от таблото. И двамата свидетели очевидци сочат незабавни нападателни действия от страна на подсъдимия, веднага след като той достигнал пострадалия в автомобила му. Свид. Б. сочи, че предпазния колан на пострадалия му е пречил да излезе от автомобила, като същевременно с ръцете си той се предпазвал от ударите, нанасяни му от подсъдимия. Също така свидетелите Б. и М. не сочат пострадалия изобщо да е удрял подсъдимия, а свид.О. явил се в качеството на полицейски служител на местопроизшествието видял и следи от удари по лицето на пострадалия, но не и по подсъдимия.

Неоснователни са възраженията на защитата за това, че първостепенният съд не е кредитирал показанията на малолетните свидетели и на свид.Дребчев. Тези показания са приети с доверие почти изцяло по отношение на голяма част от обстоятелства относно начина, по който пострадалия К. се е движил по пътя. Начинът, по който пострадалият се е движил по пътя за гр.Съединение не е спорно обстоятелство по делото. Следва обаче да се обърне по-обстойно внимание на правното значение на така установените от тези гласни доказателства обстоятелства. В нито един момент това поведение на пострадалия не е било пряко насочено към управлявания от свид.Д. автомобил. Самото поведение по изпреварване, зигзагообразни маневри, а дори и близко шофиране и по рязко спиране, са все действия, които пострадалият реализирал без същите да са имали насоченост към друг участник в пътното движение. Тези действия не са били извършени от пострадалия с цел да привлече нечие внимание, да заплаши някого или да му въздейства по какъвто и да е начин. Дори и обаче да се бе случило обратното, то създаденото по този начин състояние на опасност е било прекратено към момента когато подсъдимият е реализирал инкриминираните действия, поради което тези действия на подсъдимия не представляват общественополезна защита. Подсъдимият не е задържал лице извършило престъпление до идване на органите на властта по смисъла на чл.12а от НК, както твърди защитата. Поведението на пострадалия като водач на МПС не изпълва състав на престъпление, в който случай може да се обсъжда хипотезата на чл.12а от НК. Независимо от това подсъдимият не просто неутрализирал възможността пострадалия да се отдалечи- той извършил действия на преследване и принудително спиране на пострадалия, които на свой ред са създали опасност за участниците в пътното движение, включително за самия пострадал, като в този случай поради това, че действията на подсъдимия са били пряко насочени към подсъдимия, опасността е била действителна.

Така установените по безспорен начин фактически обстоятелства не дават основания да се приеме за основателно искането на държавно обвинение за увеличаване на наказанията на подсъдимия за престъплението по чл.325, ал.3 от НК. Настоящият съдебен състав не споделя становището на прокурора, според което за

подсъдимия е налице едно единствено смекчаващо вината му обстоятелство, отнасящо се до необремененото му съдебно минало. От съществено значение е какви са били мотивите и побудите на подсъдимия за действията му. Възникналият у него умисъл за извършване на престъплението по чл.325, ал.3 от НК е внезапен, възникнал непосредствено след като свид.Д. му е посочила пострадалия, като действията му са провокирани и от непосредствения разказ на съпругата му Д., според който тя и превозваните от нея деца са били застрашени от поведението на пострадалия. Подсъдимият С., вместо да сигнализира органите на МВР, предприел действия по наказване на пострадалия, за което свое решение той е бил силно повлиян от емоционалното състояние на съпругата си и нейната силна уплаха. Изложеното не разкрива такава степен на обществена опасност на личността му, която да следва да се овладее с по-високо по размер наказание. Като смекчаващо вината му обстоятелство следва да се приеме и обстановката, при която подсъдимият формирал решението си да действа неправомерно - подведен от емоционалното състояние на съпругата си и молбата ѝ за помощ, според която тя и децата се намират в непосредствена опасност на пътя. Тези обстоятелства, споменати, но неотчетени и от първостепенният съд, имат съществено значение за формиране на умисъла у подсъдимия и същите следва да се отчетат като смекчаващи вината му. За оттегляващо вината обстоятелство не може да се приеме аргумента на прокурора, свързан със зачестяването на подобни случаи в обществото. Следва също така да се отбележи, че и двете престъпления са реализирани по един и същи повод, непосредствено едно след друго, за които подсъдимият е воден от едни и същи мотиви, посочени по-горе. Съобразно всичко изложено настоящият съдебен състав счита, че наказание в настоящия размер е достатъчно за постигане целите на чл.36 от НК, тъй като същото ще въздейства успешно върху личността на подсъдимия, превъзпитавайки го към спазване на закона и добрите нрави, както и ще въздейства възпитателно и предупредително върху останалите неустойчиви членове на обществото. Няма основания да бъде увеличен и изпитателният срок по чл.66, ал.1 от НК. Същият в размер на три години е достатъчен да изпълни целите на личната превенция.

С оглед всичко изложено, въззивният съдебен състав счита депозираните протест и жалба за неоснователни, поради което същите следва да бъдат оставени без уважение, а атакуваният първостепенен съдебен акт, следва на основание чл.334, т.6, вр. чл.338 от НПК от НПК да бъде потвърден.

По тези съображения Пловдивски окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъда № 76 от 23.03.2023г. на Районен съд – Пловдив,

постановена по НОХД № 3411/2022г. по описа на същия съд.

Решението не подлежи на обжалване и протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____